

Sygn. akt I ACa 2435/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Przemysław Kurzawa

Sędziowie: SA Katarzyna Polańska - Farion

SO (del.) Joanna Wiśniewska-Sadowska (spr.)

Protokolant: Karolina Długosz-Żółtowska

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko D. B. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 16 lipca 2015 r., sygn. akt XVI GC 1507/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od D. B. (1) na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Katarzyna Polańska - Farion Przemysław Kurzawa Joanna Wiśniewska - Sadowska

Sygn. akt I ACa 2435/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 października 2014 r. (...) sp. z o.o. w W. wniosła o zasądzenie od D. B. (1) kwoty 189 344,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy w Warszawie dnia 27 października 2014 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w całości uwzględniając powództwo.

Pozwana wniosła zarzuty od nakazu zapłaty, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie kosztów sądowych.

Wyrokiem z dnia 16 lipca 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w W. przeciwko D. B. (1) utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany w sprawie XVI GNC 960/14 z dnia 27 października 2014 r. (sygn. akt I ACa 2435/15).

Podstawą tego wyroku były następujące ustalenia i rozważania:

Dnia 20 sierpnia 2013 r. (...) sp. z o.o. w W. jako (...) zawarł z A. W. jako Klientem umowę faktoringu, na mocy której powód zobowiązał się do stałego świadczenie usług faktoringu polegających na nabywaniu wierzytelności A. W. przysługujących jej od odbiorców, powstałych z tytułu dostaw towarów i usług. Zgodnie z § 2 Ogólnych Warunków Faktoringu, odbiorcy mieli być zgłaszani przez Klienta według jego uznania, natomiast stosownie do § 3 OWF Klient zobowiązał się do zgłaszania wszystkich wierzytelności wobec odbiorców.

Na podstawie zgłoszenia z dnia 30 maja 2014 r. jako jednego z odbiorców D. B. (2) oraz zgłoszenia z dnia 7 lipca 2014 r. wierzytelność wobec pozwanej w wysokości 189.344,38 zł wynikającą z faktury nr (...) z dnia 27 czerwca 2014 r. powód nabył od A. W..

Wierzytelność ta wynikała z zawartej przez pozwaną z A. W. umowy sprzedaży, przedmiotem której było 23.378 ton ołowiu. Potwierdzenie wydania towaru z magazynu zostało podpisane przez A. W. oraz pozwaną w dniu 27 czerwca 2014 r. Po zawarciu umowy towar nadal znajdował się w magazynie (...). D. B. (1) czuła się właścicielem towaru. Na potwierdzenie zawarcia umowy, A. W. wystawiła fakturę nr (...) na kwotę 189.344,38 zł. Faktura została zaksięgowana przez pozwaną.

Pismem datowanym na dzień 30 maja 2014 r., nadanym w dniu 11 czerwca 2014 r. A. W. zawiadomiła pozwaną, że zawarła z powodem umowę faktoringu, której skutkiem jest cesja na rzecz powoda jej istniejących i przyszłych wierzytelności. W związku z tym poinformowała ją, że płatności za istniejące i przyszłe faktury należy dokonywać wyłącznie na rachunek powoda. W związku z zawiadomieniem pozwanej, pismem z dnia 28 maja 2014 r. pozwana wyraziła zgodę na cesję oraz dokonywanie wpłat na rachunek bankowy powoda.

Pismem z dnia 10 lipca 2014 r. pozwana potwierdziła wierzytelność przysługującą powodowi w wysokości 189.344,38 zł wynikającą z faktury nr (...) z 27 czerwca 2014 r., której termin płatności upływał w dniu 12 sierpnia 2014 r.

Pismem z dnia 18 sierpnia 2014 r. powód wezwał pozwaną do uregulowania kwoty 189.344,38 zł. Pozwana nie uregulowała należności w wyznaczonym terminie

Z powodu utraty przez pozwaną płynności finansowej firmy, dnia 2 października 2014 r. umowa sprzedaży ołowiu zawarta pomiędzy pozwaną a A. W. została przez nie rozwiązana. Strony podpisały dokument potwierdzający zwrot towaru do magazynu (...). Dnia 2 października 2014 r. A. W. wystawiła na rzecz pozwanej fakturę korygującą nr (...) dotyczącą faktury (...). w której wartość korekty wynosiła 189.344,38 zł. Pismem z dnia 10 października 2014 r. A. W. oświadczyła i potwierdziła, że w/w umowa została rozwiązana, towar został zwrócony, a faktura (...) została skorygowana fakturą korygującą w zakresie kwoty zakupu towaru. Nadto, zobowiązała się powiadomić o powyższym powoda.

Uznając powództwo za zasadne, Sąd Okręgowy wskazał, że powód wywodzi swoje roszczenie z tytułu wierzytelności przysługującej mu względem pozwanej, na którą opiewała faktura nr (...) z dnia 27 czerwca 2014 r. objętej umową faktoringu z dnia 30 sierpnia 2013 r.

Sąd wujaśnił ponadto, że przez umowę faktoringu rozumie się umowę, na podstawie której jedna strona (faktor) nabywa lub zobowiązuje się nabywać od drugiej strony (faktoranta) wierzytelności pieniężne, niewymagalne, krótkoterminowe, z zawieranych przez nią ze swymi klientami w ramach bieżącej działalności gospodarczej umów sprzedaży, zamiany lub umów o świadczenie usług. Faktoring uważany jest za umowę łączącą elementy różnych umów. np. cesji wierzytelności i umowy zlecenia.

W dalszych wywodach Sąd pierwszej instancji wskazał, że do umowy faktoringu należy zatem stosować regulacje dotyczące umowy przelewu wierzytelności określone w kodeksie cywilnym (art. 509 k.c. i nast.). Stosownie do art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiłoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Sąd Okręgowy podkreślił, że pomiędzy stronami bezsporny był fakt zawarcia przez powoda jako (...) z A. W. jako F. umowy faktoringu, na mocy której powód zobowiązał się do stałego świadczenie usług faktoringu polegających na nabywaniu wierzytelności A. W. przysługujących jej od odbiorców, powstałych z tytułu dostaw towarów i usług. Bezsporne było również nabycie przez powoda od A. W. niniejszej wierzytelności w wysokości 189.344,38 zł z tytułu faktury nr (...) z dnia 27 czerwca 2014 r., przysługującej jej wobec pozwanej.

Sąd wskazał, że zgodnie z treścią art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa. Oznacza to, że w chwili zawarcia umowy przelewu zbywca traci wszelkie uprawnienia przysługujące wierzycielowi względem stosunku prawnego wiążącego go z dłużnikiem. Art. 512 k.c. stanowi, że dopóki zbywca nie zawiadomi dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenie do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba, że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik o wiedział o przelewie. Oznacza to – zdaniem Sądu Okręgowego, że czynności prawne dokonywane pomiędzy zbywcą a dłużnikiem wiążą nabywcę, jednakże granicą w tym wypadku jest moment, gdy dłużnik poweźmie wiadomość o zawarciu umowy przelewu wierzytelności. Z powyższych względów w ocenie Sądu dłużnik ze zbywcą nie może skutecznie dokonywać czynności prawnych względem wierzytelności będącej przedmiotem przelewu, jeśli został uprzednio o przelewie przez zbywcę wierzytelności zawiadomiony.

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu Okręgowego pozwana nie tylko została zawiadomiona przez zbywcę o cesji wierzytelności, ale również wyraziła zgodę na tę cesję i potwierdziła, że płatności za istniejące i przyszłe faktury będzie dokonywać wyłącznie na rachunek nabywcy, tj. powoda. Dodatkowo pozwana pisemnie uznała swój dług względem powoda w wysokości 189.344,38 zł wynikający z faktury nr (...) z dnia 27 czerwca 2014 r.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że powyższe czynności miały miejsce przed rozwiązaniem przez pozwaną umowy ze zbywcą. Pozwana podnosiła bezzasadność powództwa z uwagi na rozwiązanie umowy sprzedaży towaru zawartej pomiędzy nią a A. W. (zbywcą wierzytelności), zwrot tego towaru do sprzedawcy, a także wystawienie faktury korygującej. Wprawdzie czynność prawna w postaci rozwiązania umowy sprzedaży z dnia 2 października 2014 r. oraz zwrot towaru, który zgodnie z zeznaniami pozwanej nigdy nie opuścił magazynu (...), a także wystawienie przez zbywcę faktury korygującej, znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym, jednakże czynności te są bezskuteczne dla bytu wierzytelności przysługującej powodowi. Zdaniem Sądu po dokonaniu przelewu wierzytelności zbywca, czyli A. W. nie miała uprawnienia do ponownego rozporządzenia powstałą i przelaną wierzytelnością. Po zawarciu umowy zbywca nie może rozporządzać wierzytelnością, która była przedmiotem umowy przelewu ani w inny sposób wpływać na jej istnienie ani zakres, w drodze wyjątku takie działania zbywcy mogą odnieść skutek względem nabywcy, jedynie w zakresie, w którym, art. 512 k.c. chroni dobą wiarę dłużnika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2007 r., sygn. akt IV CSK 160/07).

Zdaniem Sądu Okręgowego nie ulega również wątpliwości, iż w przedmiotowej sprawie nie można przyjąć po stronie pozwanej dobrej wiary, ponieważ pozwana zawiadomiona była o przelewie wierzytelności, wyraziła na niego zgodę, a nadto uznała swoje zadłużenie względem powoda.

Z powyższych względów w związku z faktem, że dłużnik był uprzednio poinformowany o zawartej umowie faktoringu i przelewie wierzytelności przysługującej A. W. względem niego, Sąd Okręgowy stwierdził, że rozwiązanie umowy nie miało wpływu na istnienie wierzytelności powoda wobec pozwanej. Rozwiązanie umowy, zwrot towaru, a także wystawienie faktury korygującej nie były w ocenie Sądu skuteczne względem powoda jako nabywcy wierzytelności i nie miały żadnego wpływu na istnienie i zakres jego wierzytelności.

Sąd Okręgowy uznał zatem podniesiony przez pozwaną zarzut rozwiązania przez nią umowy sprzedaży, z której wynikała sporna wierzytelność, ze zbywcą wierzytelności, za chybiony, co skutkowało uznaniem za zasadne żądania pozwu i utrzymaniem w mocy w oparciu o treść art. 496 k.p.c. zaskarżonego nakazu zapłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana, zaskarżając go w całości, zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na błędnym ustaleniu, że rozwiązanie umowy przez pozwaną z A. W. nie miało wpływu na istnienie wierzytelności objętej przedmiotem niniejszego sporu, w sytuacji gdy prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne prowadzą do wniosku, iż to na A. W. ciążyła odpowiedzialność za poinformowanie powoda o okolicznościach zwrotu pierwotnego świadczenia (towaru), wskutek których zobowiązanie wygasło;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przejawiający się ustaleniem, że po zawarciu umowy faktoringu pozwana wszelkie wątpliwości, zapytania, roszczenia dotyczące spornej wierzytelności winna kierować do powoda, podczas gdy prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne prowadzą do jednoznacznego wniosku, iż pozwana zobowiązała się jedynie do uregulowania zadłużenia na rachunek powoda, natomiast z uwagi na rozwiązanie umowy kupna sprzedaży i zwrotu towaru do zbywcy zobowiązanie zapłaty za zwrócony zbywcy towar przestało istnieć;

3. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na pominięciu waloru społeczno gospodarczego umowy sprzedaży ołowiu zawartej pomiędzy pozwaną a A. W. oraz zgodnego zamiaru stron tej umowy, w sytuacji, gdy interes gospodarczy stron przedmiotowej umowy odpadł, towar został zwrócony (a faktycznie- fizycznie nigdy nie opuścił magazynu sprzedającego), w konsekwencji czego umowa została rozwiązana, a obowiązek zapłaty ustał;

4. pominięcie części materiału dowodowego w postaci zapisów Ogólnych Warunków Factoringu (§ 11 ust. 1 d) przewidujących możliwość nieistnienia lub zmiany zobowiązania objętej przedmiotem umowy faktoringu zawartej pomiędzy powodem a A. W., skutkujące zaniechaniem ustaleń dotyczących obowiązków A. W. względem powoda, a rzutujących na istnienie zobowiązania objętego niniejszym sporem;

5. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny zgromadzonego materiału dowodowego w sposób dowolny, a przez to pominięcie dowodów i okoliczności wskazujących na wygaśnięciem zobowiązania powoda, na skutek zwrotu towaru i rozwiązania umowy sprzedaży ołowiu.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwana wniosła o zmianę wyroku poprzez uchylenie nakazu zapłaty z dnia 27 października 2014 r., sygn. XVI GNc 960/14 oraz oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

Rozpoznając sprawę w granicach zaskarżenia, Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu Apelacyjnego apelacja wniesiona przez pozwaną nie zasługuje na uwzględnienie, a podniesione w niej zarzuty są niezasadne. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił okoliczności faktyczne tej sprawy i ustalenia te Sąd odwoławczy przyjmuje za własne.

W szczególności nie zasługują na uwzględnienie zarzuty pozwanej dotyczące naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. W doktrynie i orzecznictwie konsekwentnie przyjmuje się, że zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest uzasadniony wyłącznie wtedy, gdy sąd orzekający uchybił podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, a mianowicie regułom logicznego rozumowania lub zasadom doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05). Natomiast nie może on zasługiwać na uwzględnienie wtedy, gdy dokonanie przez sąd oceny dowodów nastąpiło bez naruszenia zasad logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, albowiem taka ocena mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 24 maja 2005 r., sygn. akt I ACa 1098/04). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się ponadto, że dla uzasadnienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. skarżący winien

wykazać, że Sąd pierwszej instancji rażąco naruszył ustanowione w tym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów, i że naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Tego rodzaju wyводу skarżąca nie przeprowadziła.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w sposób należyty ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a okoliczności faktyczne były w zasadzie bezsporne. Zarzuty pozwanej dotyczą zresztą nie tyle prawdziwości samych ustaleń Sądu pierwszej instancji, ile przedstawionych przez ten Sąd wywodów dotyczących skutków prawnych wynikających z poszczególnych – niekwestionowanych co do zasady - faktów. Nie budził zwłaszcza wątpliwości fakt zawarcia umowy faktoringu pomiędzy powodem a A. W., jak i jej postanowienia i stanowiące załącznik do tej umowy Ogólne Warunki Faktoringu. Z niekwestionowanych w tej części ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego wynika ponadto, że pozwana, nabywając towar, została skutecznie poinformowana o zawartej przez A. W. umowie faktoringu i wyraziła zgodę na cesję wierzytelności (w dniu 28 maja 2014 r.). Uznała także zgłoszoną powodowi w dniu 7 lipca 2014 r. wierzytelność poprzez potwierdzenie sald (w dniu 10 lipca 2014 r.), zobowiązując się do zapłaty wskazanej kwoty na rachunek bankowy powoda. Pozwana nie przeczyła, że takie fakty miały miejsce. Okoliczności te potwierdzają dodatkowo złożone do akt i niekwestionowane przez strony dowody z dokumentów. Nie budzi także wątpliwości, że wierzytelność stwierdzona fakturą nr (...) z dnia 27 czerwca 2014 r. stała się wymagalna z dniem 11 sierpnia 2014 r., tj. po upływie 45-dniowego terminu płatności, a także, że została zgłoszona faktorowi. Trafnie ustalił zatem Sąd Okręgowy, że cesja wierzytelności była skuteczna i została dokonana za zgodą i wiedzą dłużnika.

Kwestią sporną natomiast, i tego w głównej mierze dotyczyły zarzuty apelacyjne, była ocena skuteczności zawartej w dniu 2 października 2014 r. umowy rozwiązującej wcześniejszą umowę sprzedaży, a zwłaszcza, czy dokonane już po cesji wierzytelności rozwiązanie umowy sprzedaży wpływa na sytuację faktora i powoduje wygaśnięcie cedowanej wierzytelności. Fakt zawarcia takiej umowy pomiędzy pozwaną a A. W. nie budzi wątpliwości w świetle przedłożonych przez pozwaną dowodów, nie było zatem celowe dodatkowe słuchanie A. W. na te okoliczności. Bezsporne jest, że A. W. nie tylko wystawiła dokument przyjęcia z powrotem sprzedanego ołowiu oraz fakturę korygującą fakturę nr (...), ale złożyła także na piśmie oświadczenie, że doszło do rozwiązania umowy sprzedaży, zobowiązując się jednocześnie do poinformowania o tym fakcie faktora. Zdaniem skarżącej skutkiem prawnym tej umowy było wygaśnięcie wierzytelności dochodzonej niniejszym pozwem, co powinno skutkować oddaleniem powództwa.

Kwestia ta była przedmiotem szczegółowych rozważań Sądu Okręgowego, który stwierdził, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, że po zawarciu umowy zbywca nie może skutecznie rozporządzać wierzytelnością, która była przedmiotem umowy przelewu ani w inny sposób wpływać na jej istnienie bądź zakres. Oprócz przywołanego w uzasadnieniu Sądu Okręgowego orzeczenia, przytoczyć można przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007 r. (sygn. akt III CSK 243/06), w którym wprost stwierdzono, że umowne rozwiązanie umowy sprzedaży po dokonaniu cesji wierzytelności o zapłatę ceny na rzecz cesjonariusza (faktora) nie ma skutków wobec tego faktora. Natomiast w wyroku z dnia 15 kwietnia 2005 r. (sygn. akt I CK 669/04) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że „jeżeli doszło do umownego rozwiązania umów sprzedaży po nabyciu wierzytelności o zapłatę ceny, wynikających z tych umów, to fakt ten nie może zmieniać sytuacji prawnej wierzyciela. Dzieje się tak niezależnie od tego, jak ukształtowane zostały w sensie czasowym skutki prawne rozwiązania umowy (ex tunc lub ex nunc). Cesja wierzytelności wynikających z umów sprzedaży doszła do skutku i dłużnikowi nie służył w związku z tym zarzut nieistnienia cedowanych wierzytelności w chwili powzięcia wiadomości o przelewie”. W chwili obecnej uznać zatem należy linię orzecniczą Sądu Najwyższego za utrwaloną. Tym samym stanowisko Sądu Okręgowego, że czynność prawna w postaci rozwiązania umowy sprzedaży jest bezskuteczna dla bytu wierzytelności przysługującej stronie powodowej, jest w pełni uzasadnione i znajduje mocne oparcie w judykaturze. Po dokonaniu przelewu cedent (sprzedawca) nie ma bowiem uprawnienia do ponownego rozporządzenia powstałą i przelaną na faktora wierzytelnością.

Z powołanych orzeczeń Sądu Najwyższego wynika ponadto, że ocena skuteczności takiej umowy wobec faktora zależy od skuteczności zawiadomienia dłużnika o cesji (art. 512 k.c.). Przykładowo w wyroku z dnia 3 października 2007 r. (sygn. akt IV CSK 160/07) stwierdzono, że porozumienie dłużnika z cedentem, zmieniające lub rozwiązujące umowę, z której wynika przelana wierzytelność, zawarte bez zgody cesjonariusza, wywiera skutki między dłużnikiem a cesjonariuszem, jeżeli dłużnik w chwili zawarcia tego porozumienia nie był zawiadomiony przez cedenta o przelewie,

ani o nim nie wiedział (art. 512 k.c.). W niniejszej bezsporne jest natomiast, że pozwana została prawidłowo powiadomiona o dokonanej cesji i wyraziła na nią zgodę, a po zgłoszeniu wierzytelności potwierdziła także saldo zadłużenia, zobowiązując się do zapłaty tej kwoty na rachunek powoda. Nie budzi zatem najmniejszych wątpliwości, że była świadoma przejścia wierzytelności na rzecz strony powodowej. Wobec skutecznego przelewu wierzytelności A. W. utraciła możliwość skutecznego rozporządzenia cedowaną na rzecz powoda wierzytelnością. Bez znaczenia zatem dla rozstrzygnięcia jest wystawienie faktury korygującej i pozostawienie przez pozwaną zakupionego towaru w magazynie, czynności te pozostają bowiem bezskuteczne wobec powoda i nie mogły, co trafnie przyjął Sąd Okręgowy, skutkować wygaśnięciem wierzytelności.

Powoływany w apelacji przez pozwaną § 11 ust. 1 d) OWF, zgodnie z którym „klient zobowiązuje się w dniu powzięcia takiej wiadomości, informować faktora o zastrzeżeniach odbiorców co do istnienia lub wysokości wierzytelności nabytych przez faktora oraz o innych okolicznościach, z powodu których odbiorca odmawia lub może odmówić zapłaty należności w terminie wymagalności lub w pełnej wysokości”, nie miał zastosowania w niniejszej sprawie. Powyższa norma dotyczy tylko i wyłącznie zobowiązań A. W. wobec faktora – powoda w sprawie, a niedopełnienie wynikających z powyższej normy obowiązków może być źródłem ewentualnej odpowiedzialności odszkodowawczej wobec faktora, nie wpływa natomiast na istnienie przeniesionej w drodze cesji wierzytelności.

Zgodzić się należy ze skarżącą, że A. W. powinna była poinformować powoda o zwrocie towaru przez pozwaną, wystawieniu faktury korygującej i rozwiązaniu umowy pierwotnej, a niedopełnienie tego obowiązku było przejawem pewnej nielojalności w stosunku do kontrahenta. Okoliczność ta nie ma jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia i może być jedynie źródłem ewentualnych roszczeń odszkodowawczych pozwanej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nawet, gdyby A. W. powiadomiła o zawarciu umowy rozwiązującej powoda, nie spowodowałoby to automatycznego wygaśnięcia spornej wierzytelności. Skutek taki można byłoby osiągnąć dopiero poprzez złożenie na podstawie § 17 OWF formalnego wniosku do faktora o cesję zwrotną spornej wierzytelności, a następnie zawarcie takiej umowy. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i ze zgodnych w tym zakresie stanowisk stron nie wynika, aby A. W. takie działania podjęła.

Prawidłowo zatem Sąd Okręgowy ustalił, że z chwilą skutecznego przeniesienia wierzytelności pozwanej na powoda, wierzycielem stała się powodowa spółka i to ona, a nie A. W., mogła domagać się zapłaty za sprzedany towar. Pozwana była o tym fakcie poinformowana i wyraziła na powyższe zgodę. Natomiast wszelkie podejmowane po tym fakcie ustalenia pomiędzy pozwaną a A. W. dotyczące zwrotu towaru, rozwiązania umowy i korekty faktury, były bezskuteczne wobec powoda i nie mogły skutkować wygaśnięciem wierzytelności. A. W. z chwilą cesji przestała być bowiem dysponentem spornej wierzytelności, a tym samym nie miała uprawnień do ponownego rozporządzenia przelaną wierzytelnością.

Z powyższych względów, uznając podniesione w apelacji zarzuty za niezasadne, Sąd Apelacyjny apelację oddalił na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art.99 i art.391 § 1 k.p.c. oraz art.108 § 1 k.p.c. Zważywszy, że apelacja strony pozwanej została w całości oddalona, pozwana zobowiązana została do zwrotu powodowi poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Apelacyjnym. Zgodnie bowiem z art.98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, czyli koszty procesu. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalona została na podstawie § 6 pkt.6 oraz § 12 u.1 pkt.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku (Dz.U nr 163, poz.1349 ze zm.) w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Katarzyna Polańska-Farion Przemysław Kurzawa Joanna Wiśniewska-Sadowska